

অৰ্জুনৰ
পাণ্ডুপত লাভ

শ্ৰীধনী বাম্ব বৰুৱা

অৰ্জুন . পাশ্চপত লাভ

লিখক—

ঔধনী বাম বৰুৱা

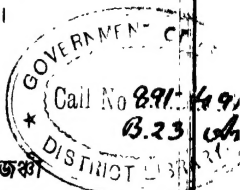
নিজ সৰাবানী।

প্রকাশক —

বজনীপ্রভা এজেন্সী

পো: আ: কমাৰকুছি, কামৰূপ (অসম)

অৰ্জুনৰ দ্বিতীয় ভাগ

অৰ্জুন

প্রথম ভাণ্ডৰণ

অৰ্জুনৰ দ্বিতীয় ভাগ

১৩৫৯ চন, শ্ৰীশ্ৰীদূৰ্গাপূজা

প্রকাশকৰ দ্বাৰা সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত]

[মূল—১০ ছয় পনা

উহর্গা

পূজনীয় অগ্রজ স্বর্গীয় চন্দ্রকান্ত বৰুৱা দেৱৰ

স্মৃতিৰ উদ্দেশ্যে—

অগ্রজ

— সংক্ষিপ্ত পুৰুষ নামাৱলী —

স্বর্গীয় পিতামহ

পদো বাম বৰুৱা

দণ্ডীৰাম

সভাৰাম

ভুবন

সভা

চন্দ্ৰ

ধনী

পূৰ্ণা

লক্ষ্মী

পাতনি

জয় জয়তে যি জনাব 'অসীম কৃপান্ত' মই আজি এঠে কিতাপ-
খনি বাইজৰ ওচৰত ডাঙি ধৰিবলৈ যত্নপৰ হব পাৰিছোঁ সেই সৰ্ব-
নিয়ন্তা পৰমেশ্বৰৰ ওচৰত শত কোটি প্ৰণতি জনাইছোঁ। ছাত্ৰ জীৱনৰ
অবসান ঘটাব পৰা মই ৰাজহুৱা নাম-কীৰ্ত্তন আদিত থাকি সুখ পাই।
আৰু তাৰ লগে লগে এনেকুৱা এখনি নামৰ পুথি উলিয়াবলৈ মোৰ
মনত এটা প্ৰবল হেপাহ জন্মি আছিল তাৰেই চিন স্বৰূপে স্বৰ্গীয়
জগন্নাথ ভট্টাচাৰ্য্যদেৱে লিখা “কিৰাত পৰ্ব্ব” নামৰ পুথিখনিৰ পৰা কাটি
সময়োপযোগী কেইটামান নামেৰে এই ক্ষুদ্ৰ পুথিখনি লিখি উলিয়ালোঁ।
আৰ্থিক অনাটনৰ বাবে পুথিখনি ছপা নোহোৱাৰে পৰি আছিল।

পিচত ৰজনী প্ৰভা এজেকীৰ শ্ৰীযুত প্ৰসন্ন চন্দ্ৰ বৰুৱা দেৱে পুথি-
খনিৰ ছপাৰ দায়িত্ব লৈ লিখকৰ অপূৰণীয় আকাজক্ষা পূৰণ কৰাৰ বাবে
তেখেতৰ ওচৰত শলাগনি জনাইছোঁ। সমূহ শেষত এই ক্ষুদ্ৰ পুথি-
খনিৰ পাঠক সমাজত স্থান পালে ভবিষ্যতলৈ আৰু কেইখনমান
পুথি উলিয়াবলৈ আশা থাকিল। ইতি— ২৬ ভাদ্ৰ ১৮৭৪ শক।

		বাইজৰ আশীৰ্ব্বাদ ভিখাৰী—
পো: দেওধনীঘাট, (দৰং)	}	শ্ৰীধনৌ ৰাম বৰুৱা নিজ সন্মুখাৰী।

লিখকৰ বংশ পৰিচয়

অতি পুৰণি কালত আমাৰ উপৰি পুৰুষ কামৰূপৰ সৰ্দ্ধা নামে গ্ৰামত আছিল বুলি শুনা যায়। তাৰ পিছত পিতামহৰ দিনত মজলদৈৰ ভূক্তাবাৰীলৈ উঠি আহে। তাত কিছুদিন থাকি পিতামহ ৮পমো বাম বৰুৱা কামৰূপৰ সাতগাঁৱলৈ যায় আৰু তাত কিছুদিন থকাৰ পিচত পিতামহে ৩ জন লৰা, দুজনী ছোৱালী লৈ বৰ্ত্তমান থকা ঠাইলৈ (সৰাবাৰী) উঠি আহে তেতিয়াৰ পৰা মোৰ পিতা শ্ৰীযুত সত্ৰাবাম বৰুৱাটো ইয়াতে বসবাস কৰি আমাক ডাঙৰ দীঘল কৰে।

বাইজৰ সেৱক—

—লিখক

অৰ্জুনৰ পাণ্ডপাত লাভ

—•—

মহাভাৰত
অৰ্জুনৰ অস্ত্ৰ শিক্ষা।

দিহা

জয়তু পাণ্ডৱগণ ভৈলা শুদ্ধ গুণে।
ইন্দ্রত যে দিবা অস্ত্ৰ শিকিলা অৰ্জুনে

পদ—

শুনা সভাসদ পদ মহাভাৰতৰ।
ভণিলা কংসাৰি কবি অবণা পাৰিৰ ॥
জন্মেজয় বোলে বৈশম্পায়ন বিদিত।
শুনিলো কুম্ভৱ কথা সাক্ষাতে অমৃত ॥
যেন মতে পাণ্ডৱ যে আছন্ত বনত।
ইন্দ্রত অৰ্জুনে অস্ত্ৰ শিকিলা স্মৰ্ত ॥

কেন মতে শঙ্কৰক যুদ্ধত তুষিলা ।
 পাশুপাত অস্ত্ৰ হৰে কেন মতে দিলা ॥
 বৈশম্পায়ন ঋষি জন্মেজয়ৰ আগত ।
 নতৌ কথা অৰ্জুনৰ শুনিয়ো সমস্ত ॥
 এক দিনা সত্ৰাৱত যত ধৰ্ম্মৰাজ ।
 অৰ্জুনক মানি গোপা বুলিলন্তু কাজ ॥

২ নং দিহা—

অ' বাপু ধনঞ্জয় ; অ বাপু নৌৰবৰ এ বাম,
 অ' আমি ভবা নৌকা বাপু তুমিশে কান্দাৰ—
 বাপু ধনঞ্জয় এ

পদ—

উপায় এক বোলে শুনা মোৰ বাক ।
 আপোনাক দূত কৰা নিচিন্তে ন থাক ॥
 এহি বনবাসে আপোনাৰ কাৰ্য্য সাধ ।
 আতে থাকি তপ কৰি ইন্দুক আৰাধ ॥
 ইন্দু তুমি ভৈলা তুমি হন্ত দেৱলোক ।
 দিবা অস্ত্ৰ আছেমনে সবে দিবো তোক ॥
 এতেকে কাযাক যেবে হেলা নকৰস ।
 তেষে কৰ্ণ কৌৰবক জিনিতে পাৰস ॥
 বাসে দিলা যোগ মন্ত্ৰ কহো তাক শুন ।
 এহি শুভক্ষণে বাপু চলিও অৰ্জুন ॥

পান্তপাত লাভ

তোৰ প্ৰসাদতে আমি তাৰিবে সাগৰ ।
কিৰিতি থাকো আবে চন্দ্ৰ দিলাকৰ ॥
ধৰ্ম্মৰ বচন হেন শুনি সবাসাচি ।
খনিতোক অধোগুখে বিণৰিষি আছি ॥
তাৰ পৰে ভৈলা উঠি ধনুবান তোন ।
স্বস্তিক বচন পাছে বুলিলা ব্ৰাহ্মণ ।
বলি যোগে গতি নাই বিনা হৰি নাম ।
খণ্ডোক পাতক ডাকি বোলা বাম বাম ॥

৩ নং দিহা -

অ' দাদা ধৰ্ম্মৰাজ এ অ' আসিলো দুৰ্গম বনে
থাকিব নিৰ্ভয় মনে থাকা দাদা কৃষ্ণক শ্ৰমবি
অ' সহদেৱ নকুলক সংজ্ঞত ৰাখিব দাদা এ
অ' দাদা ধৰ্ম্মে থাকিব ৰক্ষা কৰি ॥

পদ -

ধৰ্ম্মক প্ৰণামি বীৰ হাতে ধনু ধৰি ।
গৃহ বাজ ভৈলা তপস্বীৰ বেশ ধৰি ॥
অনেক দিনৰ বাট চাৰি দুৰ্গ পন্ত ।
একে দিনে পাইলা গিৰি ৰাজ হেমৱন্ত ॥
নানা ধাতু বত্ত গিৰি কৰে জাতিস্তাৰ ।
চৰাত যোজন হবে অনেক হাজাৰ ॥
দৌঘলে প্ৰমাণ পুৰ পশ্চিম সাগৰ ।
অনেক সহস্ৰ শৃঙ্গ জনে কৃতিকৰ ॥

আনো অশংখ্যাত সব বহে নদী নদ ।
 দেব দিব্য দৌৰ্ঘি সব তাত বিদগদ ॥
 তাক চাহি অৰ্জুনযে জাহন্তে আহন্ত ।
 বহ বহ আকাশি বচন শুনিলন্ত ॥

৪ নং দিহা—

অ' কোন তুমি বনবাসী লগে ধনুশৰ ।
 অ' অনুমানে জানো এক বাজাৰ কুমাৰ ॥

পদ—

সচকিতে দশোদিশে চাহন্ত অৰ্জুনে ।
 কৈত কাক বহ বহ বুলিলেক কোনে ॥
 এহি বুলি আগ পাছ চাস্ত পৰ্বতত ।
 দেখন্ত ব্রাহ্মণ গুটি অশ্লথ মূলত ॥
 অৰ্জুনক চাই হাসি বুলিলা ব্রাহ্মণে ।
 কোথা হস্তে আতাই কিসক ফুৰা বনে ॥
 আমাৰ বচন শুনা এৰা ধনু শৰ ।
 যেহি মনে বাঞ্ছা তুমি লোৱা সেহি বৰ ॥
 অৰ্জুনে বোলন্ত গুৰু প্রণামো চৰণ ।
 সাক্ষাততে বিষ্ণু তুমি পবিত্র ব্রাহ্মণ ॥
 বিস্তৰ কথাক কত কহিবো অশেষ ।
 যদি বৰ দিবা মোক দিয়া উপদেশ ॥
 যেন মতে ইন্দ্রত যে দিব্য অস্ত্র পাওঁ ।
 কহিও উপায় গুৰু আবাধিতে চাওঁ ॥

ব্রাহ্মণে বোলন্ত বাপু শুনা ধনঞ্জয় ।

মই ইন্দু আসি আছে জানিবা নিশ্চয় ॥

৫ নং দিহা -

অ' নালাগে নালাগে দেৱ এ অ' দেৱ নাহি হেন কাজ

অ' মহা সূথে দুয়োধনে ভুঞ্জিবেক বাজ এ

নালাগে নালাগে দেৱ এ ॥

পদ—

অৰ্জুনে বোলন্ত শুনা, নালাগে নালাগে দেৱ,

স্বৰ্গ সূথ কৰিবোহো কিশ ।

পুত্ৰৰাস্ত্ৰ নৃপতিৰ, পুত্ৰ সব জীয়ে মানে

মোৰ মনে অমৃততও বিষ ॥

কৌৰৱৰ শত ভাইক, যাৱে নতু বৰো অস্ত,

যাৱে পিণ্ড নেদো শকুনিৰ ।

আজোক স্বৰ্গক ছাৰি, ইন্দু পদ নালাগয়,

কৰ্ণৰ নাকাটো মানে শিৰ ॥

বাসৱে বোলন্ত বাপ, নকৰিবা হৃদি তাপ,

পৰীক্ষা কৰিলো কথা শুন ।

উপায় এক বোলো কৰ, সকল পাতেক হব,

শঙ্কৰক আবাদ অৰ্জুন ॥

৬ নং দিহা—

অ' অশ্বথৰ তলে তলে ধনঞ্জয় ।

গঙ্গাজলে স্নান কৰি শিৱক পূজয় ॥

পাশুপত লাত

পদ—

অৰ্জুনে ত্ৰিত্তে বই, গঙ্গাৰ তীৰত গৈ,
অশ্বখ বৃক্ষৰ তল চাপি ।

ভিত্তি এক বান্ধি বমা ওপৰত বাহ্য চৰ্ম্ম
মুদ্ভিকা শঙ্কৰ তাতে থাপি ॥

পূজাৰ সম্ভাৰ যত, খুজি লুৰি পৰ্ব্বত
পুষ্প দূৰ্বা আৰু বেল পাতি ।

তৰিতকী, তানজৰা, কনক ধূতুৰা ওৰা,
শঙ্কৰৰ প্ৰিয় জাত জাত ॥

নিবিড় ধাবণা কৰি, একচিন্তে ধ্যান কৰি,
পূজন্তু, জপন্তু, শিৱ নাম ।

পঞ্চাঙ্গ কল্পক পাতি ফুৰি ফুৰি পৰি পৰি,
দশুৰতে কবন্তু প্ৰণাম ॥

৭ নং দিহা—

অৰ্জুনেৰ উগ্ৰ তপ দেখি ঘোৰ,
দেৱগণৰ ভৈলা ভয় ॥

পদ—

দেৱদায়ি গণে দেখিলা যতেক,
কেহো নুবুজিলা আশ ।

সবে আলোচিয়া কৈলাশ গিৰিক
গৈলা শঙ্কৰৰ পাশ ॥

পাণ্ডপত লাভ

কৰজোৰ কৰি চাপৰি চুপৰি ;

প্ৰণামিলা জানু পাৰি ।

এৰে দেৱগণে শঙ্কৰ আগত,

বিনৱন্ত আগ বাঢ়ি ॥

৮ নং দিহা—

অ ভয় নাই ভয় নাই এ দেৱগণ—

অ দেৱলোকে চলি যোৱা স্থিৰ কৰা মন এ ভয়

পদ—

তুমি সবে দেৱগণ, নুবুজিলা তাৰ মন,

যিকাবে কৰে উগ্ৰ তপ ।

কায়াৰ নাপাইলা সিদ্ধি হৰুৱাইলা শ্ৰুতি বুদ্ধি

লেজুক বোলাহা বৰ সৰ্প ॥

অঙ্কনৰ কাণ্ডাময় আজি সবে সাধো গৈ,

তুমি সবে চলা নিজ স্থান ।

এহি বুলি ডবডৰী বৃষভ স্কন্ধত চৰি

চলি গৈলা জগত ঈশান ॥

৯ নং দিহা—

অ' কিৰাতৰ বেশে চলিলা শঙ্কৰে

লগত পাৰ্বতী সতী ॥

পদ—

চৌষষ্টি যোগিনীগণ চলিলা লগত ।

কিৰাতৰ নাৰী যেন দেখি সেই মত ॥

পাশ্চপত লাভ

চাপচূপ দণ্ডখানি পাতে বুদ্ধি চলে ।
নবাত্তক আগক পঠাইলা মায়া বলে ।
উৰ্দ্ধচিত্ত লোম সব শিহৰি গারব ।
অজ্জুৰ আগে ভৈলা পৰ্বত আকাৰ ॥
অজ্জুৰে বোলন্তু মই জানিলো অৱশ্যে ।
নবাহ মুহিক ইটো মায়াৰী বান্ধস ॥
অজ্জুৰে জুৰিলা শৰ লক্ষ্য কৰি তাক ।
ডাক দিয়া কিবাত দূৰতে দিলা তাক ॥
পাছে সে অজ্জুৰে পাইলা কিবাতক ভেট ॥
দুই চকু ঢেলা তাৰ গোলৈ হেন পেট ॥

১০ নং দিহা—

অ কোন তুমি মহাপাপী কিবাত দুৰ্জ্জুন,
কৈব ইন্তে কিয় তুমি ফুৰা বনে বন ॥

পদ—

নাৰীগণ দেখো সঙ্গে তুমি একেশ্বৰ ।
সিহ বাঘে কিবা খাই বান্ধসক ডৰ ॥
কিবাত বোলন্তু আবে ই কথা থাকোক ॥
পৰ্বত নিবাসী আমি বনচৰ লোক ॥
শৰে ছানি ববাহক খেদি আনো মই ।
কিয় মোৰ ববাহক মাৰা কেনে তই ॥
হাক দিলো তপস্বিয়া মুণ্ডনিৰি হাক ।
মৰিবাক লাগি যেৰি কবস যমক ॥

১১ নং খৰ দিহা -

অ আজি প্ৰভু শঙ্কৰে এ অ হৰি

যুদ্ধ আৰম্ভিল। আজি প্ৰভু শঙ্কৰ।

পদ—

অৰ্জুনে মনত খণ্ডে ঢকু পকাই চাম্ভ।

কিৰাত গোটব মোক হেনয় সিদ্ধান্ত ॥

ঘিনে বাস্তি আসে তাৰ গাৱৰ গোন্ধত।

এন কিছু নাভানোহো আনৰ মহন্ত ॥

খৈত নাভানয় তৈত নাথাক ক্ষণেক।

ধিক্কাৰ আছোক কিয় অসিগো বনক ॥

ইতৰৰ আশাৰেক সতিলো আছোক।

দিবো সেক আৰু যদি কিছু বোলে মোক

ৰাগিনী—

এ আতাবে অ শিৱ শিৱ ভোলা মহেশ্বৰ।

অ পাৰ্থৰ বুজিবা মন কিৰাত কপে হৰ ॥

পদ—

বৈশম্পায়ন বদতি শুনিও জনোজয়।

বনপাবৰ পদ ইটো অমৃত আনয় ॥

টেঙনা, টেঙনি গাথি আঠু তাত পাৱ।

দেখি অৰ্জুনৰ সবে সিহাবল গাৱ ॥

নাৰীগণ পঞ্চদশ ভাঙাৰ বেগত।

কাণে মুণ্ডে গুঞ্জৰ্ণি উলুখা তাতত ॥

পিঙ্গল নয়ন মাণে বিভূষিত জটা ।
কটিত মেখলা বস্ত্র বাঘ ছাল ফটা ॥
হাসি হাসি কিবাতক বুলিলা অৰ্জুনে ।
কৈব হস্তে কিবাত ফুৰাহা বনে বনে ॥

২ নং এক চাপৰি দিহা—

চলে শিৱ দিগম্বৰ,
তুফ হৈয়া অৰ্জুনৰ উপবত ।

পদ—

কিবাতে বোলন্তু আনে ই কথা আচোক ।
পৰ্বত নিবাসী আমি বনৰে লোক ॥
সাত সাত পুৰুষৰ এহি নিজ গাওঁ ।
আতে থাকো পশু মাৰি আনু খানি খাওঁ ।
কঠেৰ পাৰ্শ্বিষ্ঠ তই ভপসী গধম ।
কপত জটীয়া তোৰ গাৱে বাঘ চৰ্ম্ম ॥

৩ নং দিহা—

শিৱৰ বচনে অৰ্জুনে বোলয়—এ
অ জানো তই পাৰ্শ্বিষ্ঠ কছাৰি ।
বৰাহৰ লগতে এই শৰ পাতে দিবোহো তোক সৈতৰি ॥

পদ—

ইতৰৰ আখাবেক সহিলো আচোক ।
দিবো সেক আক যদি কিছু বোলা মোক ॥

সম্বোধি বোলন্তু অবে পার্বতী কিবাত ।
 এতেক বিবতু মিছা লপস কাহাত ॥
 মই যে নবাহ আগে আছো শতৰ কৰি ।
 কিসক মাৰহ আক পাপীষ্ঠ কছাৰি ॥
 মাথাৰ উপৰে হোৰ যমকাল নাচে ।
 মৰিবাক লাগি বেটা কত বেলি আছে ॥

৪ নং আঃ চাঃ দিহা—

শুন অবে পাপী তই কিকাম কৰিলি ।
 মোহোৰ হাতত পৰি সমূলি মৰিলি ॥

পদ—

কিবাতে বোলায় তয় মৰিতে বাঞ্চস ।
 শবতানা নবাতক দেখন্তে আছস ॥
 হাক দিলো তপস্বী মৰস গৰ্ব্ব কৰি ।
 ববাহৰ লগে তোক দিবোহো সৈতৰি ॥
 খসিলি তপস্বী খৰবিয়া দেখি মোক ।
 আমন্তোক ইন্দ্রদেৱ কোনে ৰাখে তোক ॥
 খৰবিয়া কিবাতব বুঝ আজি নল ।
 শবে হানি মাৰো তোক যম যবে চল ॥

৫ নং আঃ চাঃ দিহা—

পাথে বোলে সান্থন কথো কবি তই ।
 তোৰ নিচিনা কছাৰিক ভয় নকৰো মই ॥

পদ—

অৰ্জুনে বোলন্ত থাক পাপীষ্ঠ কচাৰী ।
 নট দ্রুত পাপীষ্ঠ অধম অনাচাৰী ॥
 তোক লাগি ইন্দ্রদেৱ আসিবেক সাজি ।
 নিৰা পশু কেন কৰি নেদো যেনে আজি ।
 বনৰ বানৰ সম থাকস ওচৰে ।
 সাধ বেষ খাউ জিহা পৰ্বত গহ্বৰে ।
 উদৰ মুখক যেন কৰ্ণবৰ বাস
 কেচা কি জানয় ৰাজহংসৰ বিলাস ॥
 নিকট চৈপেচি গৰুড়ক দেস ধাৰ
 সাতুৰি চাগলে কোৱা সাগৰৰ পাৰ ॥
 এহি বুগি ধনু খান কৰিলা টকাৰ ।
 কিৰাতে বোলন্ত আজি বুঝা বালয়াৰ ।
 দেখখ তপস্বী মোৰ বাঘ চান্স গাত ।
 সেন্তৰে নেৰিবো মই ঘাটয়া কিৰাত ॥

৬ নং আঃ চাঃ দিহা—

অ' শূনা শূনা মতাপাপী এ অধম বৰবৰ
 অ' অতি শীঘ্ৰে পৰিচয় পাবি আজি মোৰ

পদ—

থাকো মই পৰ্বতত আলু ধানি খাওঁ ।
 বিস্তৰ দিবস নতু যুঝিষাক পাওঁ ॥

মাৰ মাৰ তপস্বিয়া তাকে মই চাওঁ ।
খবৰ খুজতি মই কিছু পলুৱাওঁ ॥

৭ নং দিহা —

বনমালী জগ মোহন ৰাম —

যোনো মোৰ মুখে নেৰে ৰাম কৃষ্ণ নাম এ

পদ—

মহা গৰ্ব্ব বাক্য হেন শুনি কিৰাতৰ ।
ধনুত অৰ্জুনে আনি জুৰি পঞ্চ শৰ ॥
লহ লহ সৰ্প সম বৈৰ নিপাতক ।
হানিলা নৰাচ পাঞ্চ কোপে কিৰাতক ॥
কিৰাতে হানিলা দম নৰাচ প্ৰচণ্ড ।
শৰ হানি অৰ্জুনে কৰিলা খণ্ড খণ্ড ॥
পাছে দুইৰো ঘোৰ যুদ্ধ লাগিল ডাঙ্গৰ ।
যেন যুদ্ধ ভৈলা পূবেৰ বলি বাসৱৰ ॥

৮ নং দিহা —

অ দেখা সববনাশ হল, অৰ্জুনৰ সবে অস্ত্ৰ ঢুকাই গল।
কিৰাত স্বৰূপে হব, মায়া কৰি অৰ্জুনৰ পৰীক্ষা
কৰয় বীৰনৰ ॥

পদ—

হেনয় অদভুত কৰ্ম্ম দেখি অৰ্জুনৰ ।
নকৰিলা শৰ আৰ কিৰাত শঙ্কৰ ॥

পাতাল সদৃশ কবিরেস্ত গোট বাই ।
 হাসন্ত থাকিলা অৰ্জ্জুনৰ মুখ চাই ॥
 অৰ্জ্জুনে আত্মকে কোপে বৰিষন্ত শৰ ।
 কৌতুকে গিলিলন্ত তাক কিৰাত শঙ্কৰ ॥
 খঞ্জিলা অৰ্জ্জুনে যেন জাঞ্জলা সমান ।
 মাৰিলা অনেক বীৰে খৰতৰ বাণ ॥
 কিৰাতেও দুয়ো হাতে ধৰি আক্কেৱালী ।
 কৌতুকে সবাকৈ গিলি পাবন্ত টকালি ॥

দিহা--

অৰ্জ্জুনে নোলে হয় কিবা আচো বাট চাই ।
 মহা ঘোৰ কিৰাতৰ হাতে মোৰ প্ৰাণ যায় ॥

অ

(আগৰ পদ)

শৰ নাই ধনু খান কি কৰিবো আৰ ।
 মিচা ভাব বহো শুধা দুই গোটা টোনৰ ॥
 অগনিক এহি বুলি ক্ৰোধিয়া অৰ্জ্জুন ।
 কিৰাতৰ মুখত হানিলা দুই টোন ।
 তাকো য়েবে গিলিলা কিৰাত কপে শিৱ ।
 ক্ৰোধিয়া অৰ্জ্জুনে পাছে হানিলা গাণ্ডাৰ ॥
 হেন দেখি ধনঞ্জয় মনত তন্ত্ৰেখে ।
 বৈসাইলন্ত এক মুষ্টি কিৰাতৰ মুখে ॥

কিৰাতে হানিলা অৰ্জুনক এক মুষ্টি ।
বোম্বালে কধিৰ বঝাই কুস্তস্থল ফুটি ॥
মূৰ্ছা গৈলা ধনঞ্জয় মৃতক সাক্ষাত ।
অন্তৰি কোতুকে চাহি আচন্ত কিৰাত ॥

৮ নং দিহা—

অৰ্জুনে বোলে হয় আৰু কিবা আছো চাই,
মহা ঘোৰ কিৰাতৰ হাতে মোৰ প্ৰাণ যাই ॥

অ

পদ—

ক্ষণেকে চেতন পাই, কিৰাতৰ ভিত্তি চাই,
পুনু চক্ষু মুদি তেতিক্ষণ ।
ধিমিক ধিমিক মাত্ৰ ধাতুখানি আছে গাত,
পৰিশোক কবন্ত অৰ্জুন ।
অস্ত্ৰ হেতু দাদা মোক, একেশবে পঠাইলেক,
বনবাসে বন্ধি চাৰি ভাই ।
আসিবন্ত বুলি প্ৰায়, বাট চাই থাকিবেক,
মৰিবাব বাৰ্ত্তাক নাপাই ॥
দাক্ষণ শোকৰ ঘাৰে মৰিবেক কুন্তি মাৰে
শুনি প্ৰাণ এবিধ স্তম্ভজা ।
অভিমত পুত্ৰ বাপু চেরস্তিয়া ভৈলা মোৰ
কৃষ্ণে মৰ্ম্ম কৰিব সদায় ॥

খব দিহা

অ কৰুণাময় এ অ দয়াময়,
 খণ্ডিবা ভূমিৰ জাৰ হৰি দয়াময় ॥
 পাছে শোকে ভীম দাদা তুলি লব ঘোৰ গদা
 কোৰৱক খেদি যাইব কোপে ।
 শূৰ্ন বজা দুৰ্যোধন ভীষ্ম গুরু দ্রোণ কৰ্ণ
 সবে যুদ্ধ দিব একে জাপে ॥
 শ্যায় যুদ্ধে হাৰিবেক সবে বেড়ি মাৰিবেক
 দাক্ষণ সমৰে যাইব মৰি ।
 মই ঐত মৰো য়েবে কোৰৱৰ ভৈলা তেবে
 সবে অকালত বশুন্ধৰী ॥
 পাপীৰ্ষ ক্ৰিষাত কৈব কতবা জন্মৰ বৈৰ
 কাল ছুৱা আসি পাইলা মোক ।
 কৰ্ণ হেন বৈৰ মোৰ জীয়েন্তে থাকিল এথা
 ময় তেৰ যাওঁ মম লোক ॥
 কোৰৱৰ শত ভাই সমৰত এক নাই
 কৰিতে নাপাইলো কঙ্ক ছেদ ।
 দাক্ষণ দুবাচাৰ ঘোৰ মমৰ পুৰত মোৰ
 এতেকে থাকিল হৃদি খেদ ॥

বাগিনী—

শুনা শুনা সভাসদ পদ ভাৰতৰ ।
 সবাসাচি পূজা কৰে হৰ মহেশ্বৰ ॥

পদ—

এবে কোন কাৰ্য্য কৰে গুণন্ত অৰ্জুন ।
 নিশ্চয় জানিলো মই হৈনেক মৰণ ॥
 একে ইষ্টদের মোৰ শঙ্কৰত পৰে ।
 আন বক্ষা নাই মোৰ শঙ্কৰত পৰে ॥
 পাশুপত অস্ত্র য়েবে পাও শঙ্কত ।
 তেবে কিৰাতক পাবো জিনিতে বণত ॥
 কিন্তু দণ্ড দুই য়েবে পাও হৰসৰ ।
 তেবে পূজা কৰি তোষো ইষ্ট দেৱ হৰ ॥
 খানিতেক বহ মই ইষ্টদের পূজো ।
 দুই দণ্ড জিৰাওক পুনৰপি যুজো ॥
 কিৰাতে বোলন্তু আবে যাকে লাগে পূজ ।
 খবদীয়া কিৰাতক নিজিনিবি যুজ ॥

১ নং ঘোষা—

অ' হবি হায়বে হায়, অ' মনত শঙ্কৰ খাপি পূজে ধনঞ্জয় ॥

পদ—

ধ্যান কৰি শঙ্কৰৰ চিন্তন্তু তিয়াত ।
 মনত অৰ্জুনে সেই দেখন্তু কিৰাত ॥
 অৰ্জুনে বোলন্তু কিনো মোহোৰ অভাগ্য ।
 ধ্যানতো ইতাক সৰ্ববক্ষণে পাও লাগ ॥
 পাৰ্শ্বীষ্ঠ কিৰাতে বলে দানিলেক মোক ।
 মৰি মৰি ক্ষণিতেক যাও যম লোক ॥

পুনৰপি ধ্যান কৰি নিম্নুক স্মৰি ।
 জপিনে লাগিলা শিৱ মন্ত্ৰক উচ্চাৰি ।
 বিচিত্ৰ পুষ্পৰ মালা দেন্ত বেলপাত
 সবেচৰে কিৰাতৰ দেখন্ত মাথাত ॥

২ নং ঘোষা—

অ হৰি হায়ৰে হায় অ দেখা কেনে মহিমা
 অ কিৰাত স্বৰূপে আসি ভৈলা অৰ্জুনৰ ।
 অ নাজানিলা বীৰ ধনঞ্জয় ॥

পদ—

হৰিষে ৰোগাঞ্চ গাৱ ভৈলা অৰ্জুনৰ ।
 জানিলা কিৰাত নোহে এহেন্তে শঙ্কৰ ॥
 পূজা এৰি আথে বেথে উঠি লৱন্তে ।
 কিৰাতৰ পাৱত পৰিলা দণ্ডৱতে ॥
 কিৰাতে বোলন্ত উঠা নপৰ পাৱত ।
 বৰ তুষ্ট হৈলো মই তোমাৰ যুদ্ধত ॥
 হেৰা মোৰ দিব্য ৰূপ দেখা সন্ধ্যাসাচি ।
 যেহি বৰ লাগে দৈও লোৱা মনে বাচি ॥
 এহি বুলি নিজ ৰূপ ধৰিলা শঙ্কৰ ।
 অৰ্জুনে আৱৰ স্তুতি কৰিলা বিস্তৰ ॥

৩ নং দিহা—

অ অৰ্জুনে বোলয় দেৱ এ অ প্ৰভু নধৰিবা দোষ
অ দিয়োক তোমাৰ পাশুপত অস্ত্ৰ মোক ।

এ অৰ্জুন বোলেয় প্ৰভু এ ॥

পদ—

অৰ্জুন বোলন্তু নমো দেৱ মহেশ্বৰ ।
নালাগে আমাক প্ৰভু আন কিছু বৰ ॥
দিয়োক তোমাৰ পাশুপাত অস্ত্ৰ মোক ।
জিনিবাক পাৰো যেন তিনিও ত্ৰৈলোক ॥
শঙ্কৰ বদতি শুনা পাণ্ডুৰ তনয় ।
দেও নিজ অস্ত্ৰ হোৱা ত্ৰৈলোক্য বিজয় ॥
আপুনি টোনৰ হস্তে ৰুদ্ৰ মুখ শৰ ।
মন্ত্ৰ সমে অৰ্জুনক দিলন্তু শঙ্কৰ ॥
নিৰ্ম্মল পবিত্ৰ শুদ্ধ ভৈলা কলেৱৰ ।
বায়োক স্বৰ্গক আজ্ঞা দিলন্তু শঙ্কৰ ॥

৪ নং দিহা—

অনন্তৰে যম, কুবেৰ বৰুণ;
আসি ভৈলা দেৱৰাজ ।

পদ—

ভূমিত অৰ্জ্জুন, আকাশে চৌপাশে
 দেখিল। দেব সমাজ ॥
 অনেক কোটিয়ে দেবর বিমান,
 চন্দ্র সূর্য্য সম কাস্তি ।
 শত চন্দ্রে যেন, মাথাৰ উপৰে,
 শুক্ল মেঘ পাস্তি পাস্তি ॥

৫ নং দিহা -

দেৱক দেখিয়া অৰ্জ্জুনে বোলয় অ প্রণামোহো দেৱগণ.
 সবাব আজ্ঞায় অসাধ্য সাধিলো
 আজি মোৰ আনন্দিত মন ॥

পদ—

বৈশম্পায়ন বদতি শুনিয়ে জন্মেজয় ।
 অস্ত্র পাই কোতুকে আছন্ত ধনঞ্জয় ॥
 ইন্দ্রে পঠালেক বথ মাতলি সহিতে ।
 মাতলি সাবথি আনি যোগাইলা আগত ॥
 দশ যে হাজাৰ ঘোৰা সূর্য্য সম বৰ্ণ ।
 মাতলি গোবরে বোলে উঠিয়ে অৰ্জ্জুন ॥

৬ নং খৰ দিহা

অ' বীৰ চলিলবে দিব্য বথে চড়ি ।
 স্বৰ্গপুৰে যায় বীৰ মহানন্দ কৰি বীৰ চলিলবে ॥

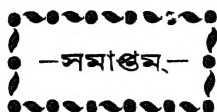
পদ—

মাতলিক বহু মাণ্ড কৰি ধনঞ্জয় ।
 হেমরন্ত গিৰিক বুলিলা বহু নয় ॥
 থাকিও পৰ্বিত বাজ তোমাত মেলাও ।
 ইন্দ্রৰ আদেশে মট স্বৰ্গে চলি যাওঁ ॥
 অনেক দিবস বহু আছিলো তোমাত ।
 যেন পুত্র হুখে থাকে মাতৃৰ কোলাত ॥
 গৈলন্ত অৰ্জুন যেনে কোতুকে স্বৰ্গক ।
 জয় কৃষ্ণ ঘোষা সবে পাতক খণ্ডোক ॥

— — :# — —

নাম ভাঙি দিয়া ঘেটা

খিত্ গিন্ তা গিন্ গিন্ না গিন্ গিন্ না গিন্ গিন্
 গিব্ গিন্ না গিন্ তেই তেই থিতেই (২॥)
 গিন্ গিন্ গিন্ ॥

আলোক প্রহ
নলবাৰী (অসম) ।

১৩১৩ চনৰ স্থাপিত

বজনী-প্রভা এজঙ্ঘীৰ

প্ৰকাশিত ধৰ্ম পুথি

(গাঃ আঃ কন্নাৰকুছি, কামৰূপ)

তলত লিখা পুথিৰ বাহিৰেও আন আন সকলো স্কুল-
পাঠ্য, আৰু ধৰ্ম পুথি আমাৰ ওচৰত পাব।

পৰীক্ষা প্ৰাৰ্থনীয়

সন্তোষ গগনা (ধাৰাপাত), উবাহৰণ (শুকনামি), মিহলি
বড়গীত, ধনুন্তৰী বধ, ভাউনা পুৰাণ, পুষ্পধাৰী খণ্ড, চন্দ্ৰধৰ
ডিঙাগঠন, কামৰূপীয়া বিয়াবগীত, পৰীক্ষিত বধ, মৎস্ত বিবাহ,
বেফুলাৰ সত্য পৰীক্ষা, সীতা স্বয়ম্বৰ বহুধৰী বড়গীত,
প্ৰহ্লাদ চৰিত, সৰ্বদাক মন্ত্ৰ, পটন্তৰমালা, কণ্টোল পুৰাণ,
শক্তিশেল উদ্ধাৰ। শ্ৰীশ্ৰীকৃষ্ণৰ ব্ৰজলীলা, শ্ৰীশ্ৰীহৰগোবী-
লীলা, শকুন্তলাৰ নাম, দাতাকৰ্ণৰ নাম, অভিমন্যু বধৰ নাম
লখিম্ভাৰ স্বৰ্গাৰোহণ, শ্ৰীশ্ৰীৰামলীলা, সমুদ্ৰ-মন্থনৰ নাম,
হৰগোবী বিবাহৰ নাম, শ্ৰীকৃষ্ণৰগোষ্ঠ-লীলা, পদ্মাবতীৰ
বিয়া, মহাভাৰতৰ নাম ইত্যাদি।

আন আন লিখকৰ প্ৰকাশ কৰিব লগীয়া পুথি

চন্দ্ৰপ্ৰভা (কবিতা), বহন্তৰ কাহিনী (গল্প), ব্ৰহ্মাণ্ডৰ
মাজেদি (বিবিধ), প্ৰতিজ্ঞা (প্ৰায় ২৫০ পৃষ্ঠাৰ উপন্যাস),
আবহৰ সাধু ইত্যাদি।

• • •